

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/406-2/2022</i>	
Érkezett: 2022 MÁRC 23. <i>Elektronikus</i>	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda:
Melléklet: <i>Ø</i>	<i>1</i> db

Ügyszám: IV/406-1/2022.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 55. § (3) bekezdés alapján a 30 napos határidőn belül az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő.

[REDACTED] mint indítványozó, Dr. Gyulai Sándor Csaba **[REDACTED]**

[REDACTED] jogi képviselő útján, kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27.§ alapján **állapítsa meg a Debreceni Törvényszék 2.Pf.21.371/2020/11. számú jogerős ítéletének és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VII.20.584/2021/9. számú ítéletének alaptörvényellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.**

A Tisztelt Alkotmánybíróság felhívására az alkotmányjogi panasz érdemi indokolását az alábbiakkal egészítem ki.

A Debreceni Törvényszék 2.Pf.21.371/2020/11. számú jogerős ítéletének és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VII.20.584/2021/9. számú ítélete (továbbiakban: Ítéletek) az indítványozó szerint sérti az Alaptörvényt:

- Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az csak akkor szolgálhat alkotmányjogi panasz alapjául, ha a visszamenőleges hatály tilalmának megsértésére tekintettel állítják az Alaptörvényben biztosított jog sérelmét (3062/2012. (VII. 26.) AB határozat, és
- "XIII. cikk (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár."
- XXIV. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni."
- „XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.
- XXVIII. cikk (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti"
- "28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály

megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak."

A visszamenőleges hatály tilalma [Alaptörvény B. cikk (1) bekezdés]

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépését követően is irányadónak tekintette korábbi gyakorlatát a visszamenőleges hatály tilalma kapcsán.

Az indítványozói érvelése szerint a támadott II. és III. fokú bírósági döntés, a DH törvényt a visszamenőleges hatály tilalmába ütköző módon ALKLAMAZTA, mivel egy olyan jogviszony elbírálása során alkalmazta az eljárt II és III. fokú bíróság ítéletének jogszabályi alapjául, amely jogviszony keletkezésének és megszűnésének időpontjában a bíróságok által alkalmazott jogszabály még megalkotásra sem kerültek, ezért II. és III. fokú bírósági döntés sérti az indítványozó Alaptörvényben biztosított B) cikk (1) bekezdésén alapuló jogát.

Alaptörvényben biztosított B) cikk (1) bekezdése szerint a szerződéseket, nyilatkozatokat a keletkezésük idejében hatályban lévő jogszabályok alapján kell megítélni, mely alapjogi jogosultságot az Alaptörvény az R) cikk (2) bekezdésével és 28. cikkével is biztosítja az indítványozó részére.

Az Alkotmánybíróság 3154/2019. (VII. 3.) AB határozatában kifejtette, hogy amennyiben az eljáró bíróság a vizsgált időszakban még nem létező jogszabályi kötelezettség megkövetelésével, azaz az elbírált időszakban még nem hatályos jogszabály alkalmazásával dönt a kérelmező számára hátrányosan, abban az esetben ezzel a jogértelmezéssel megsérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében garantált visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát (Indokolás [37]-[39]), ezért hivatkozunk arra, hogy a II. és III. fokú bíróság döntése az Alkotmánybíróság 3154/2019. (VII. 3.) AB határozatában kifejtettek szerint is Alaptörvény ellenes, hiszen az elbírált időszakban még nem hatályos jogszabály alkalmazásával döntöttek a II. és III. fokú bíróságok a kérelmező számára hátrányosan, és ezzel a jogértelmezéssel megsértették az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében garantált visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmára vonatkozó rendelkezést.

Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A józan észnek mond ellent az a jogszabályi értelmezés, amely létre nem jött követelés „visszaigénylése” tekintetében az elévülés intézményét észszerűnek és egyáltalán értelmezhetőnek tartja. Ha nincs érvényes szerződési feltétel, akkor azon nem alapulhat kötelezettség, és végképpen nem lehet azt a józan ész szabályai szerint felfogni, hogy ha a hitelező volt a tisztességtelenül eljáró fél, akkor a tisztességesen eljáró felet bünteti a bíróság azzal, hogy a tisztességtelenül eljáró fél által keletkeztetett túlfizetés tekintetében további hátrányokat generálva a fogyasztót bünteti azzal, hogy ő nem igényelte vissza azt, amit a másik fél tisztességtelenül még ma is követel. Ezen II és III fokú bírósági logika ellentmond a józan észnek és a közjónak, egyben erkölcstelen a döntés amiatt is, hogy a tisztességtelenül eljáró felet jutalmazza még a tisztességtelenség miatt hátrányos helyzetbe került fogyasztó indítványozót pedig további szankcióval sújtják az eljárt II és III fokú bíróságok határozatai.

Ha egy érvénytelen szerződésre hivatkozva, létre nem jött követelés behajtása érdekében végrehatási eljárás van folyamatban - a józan ész szabályai szerint is - akkor az érvénytelen követeléssel szembeni védekezés lehetősége is mindaddig fenn áll, míg a jogellenes követelés behajtása érdekében az eljárás folyamatban van, és elévülésről a józan ész

szabályai szerint nem beszélhetünk mindaddig, amíg érvénytelen szerződésből eredő létre nem jött követelés érdekében folyamatban van a végrehajtási eljárás.

Indítványozó álláspontja szerint a II. és III. fokon eljáró bíróság az Alaptörvény B) cikk (1), R cikk (2) bekezdésébe ütköző módon, a jóerkölcs tartalmi követelményét is megsértve, a közjót nem szolgálva, a törvény céljától eltérően értelmezte és alkalmazta a visszamenőleges hatály tilalmat megsértve eljárása során a DH törvényt, figyelmen kívül hagyva az Alaptörvény 28. cikkében a bíróságokra vonatkozóan megfogalmazott azon kötelezettséget, miszerint a jogalkalmazás során a jogszabályok szövege elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezendő.

A II. és III. fokú bíróság visszamenőleges hatályú jogértelmezéssel az általa hivatkozott és alkalmazott DH törvényeket a céljával ellentétesen alkalmazta, mert a DH törvények célja az volt, hogy a fogyasztó felperes érdekében lehet csak a bíróságok által felhívott DH törvényi rendelkezéseket alkalmazni, azonban a II. és III. fokú bírósági döntés éppen a fogyasztó felperessel szemben alkalmazta a DH törvényt, ugyanis a DH törvény nélkül a támadott szerződés érvénytelen és joghatás kiváltására alkalmatlan követelés a szerződésből nem ered, míg a II. és III. fokú bíróság, a végrehajtás megszüntetési perben a DH törvény által hivatkozott rendelkezésével kötelezte az indítványozót arra, hogy a tisztességtelen feltételeken alapuló – létre nem jött - követelés fizesse meg.

A II és III fokú bíróság döntése a DH törvények céljától eltérő, a visszamenőleges jogalkalmazás tilalmába ütköző alkalmazása folytán a végrehajtási eljárás olyan követelésre folytatódik, amely követeléssel az indítványozó nem tartozik, az létre sem jött, ezért az indítványozó Alaptörvény "XIII. cikk (1) bek. biztosított tulajdonhoz való joga is sérül, hiszen olyan követelés megfizetésére kötelezte a II. és III. fokú bíróság az indítványozót, aki azzal nem tartozik és a követelés létre sem jött de a kielégítésére mégis az indítványozó tulajdonából kerülne sor.

A 3098/2016. (V. 24.) AB határozat szerint, a jogforrási hierarchiában azonos szinten szereplő, ám egymásnak nyilvánvalóan ellentmondó jogszabályok összeütközése csak abban az esetben vezet alaptörvény-ellenesség megállapításához, ha az egyben az Alaptörvény valamely rendelkezésének a sérelmével is együtt jár, tehát az ellentétes tartalmú szabályozás anyagi alaptörvény-ellenességet eredményez, így különösen valamely Alaptörvényben biztosított jog sérelmét idézi elő (3071/2019. (IV. 10.) AB határozat, Indokolás [38]; 3098/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [16]; összegzően: 23/2020. (VIII. 4.) AB határozat, Indokolás [118]).

Jelen esetben a II. és III. fokú bírósági határozatok a 3098/2016. (V. 24.) AB határozat rendelkezése alapján Alaptörvénybe ütközést keletkeztettek azzal, hogy a DH törvények visszaható hatályú alkalmazása és a kölcsönszerződés érvénytelenségére vonatkozó, a szerződés megkötésnek és a nyilatkozatok megtételének időpontjában hatályos jogszabályok ellentmondásban vannak egymással, mert míg a szerződés kötés időpontjában fennálló jogszabályok szerint az érvénytelen szerződés joghatás kiváltására alkalmatlan és jogok és kötelezettségeket nem keletkeztet, addig a II és III fokú ítéleti értelmezés szerint a DH törvények lehetővé teszik, hogy az érvénytelen szerződés érvényessé váljon és az érvénytelen szerződésből követelést eredeztessen visszaható hatállyal a hitelező a szerződés megkötésnek időpontjára. Ebből következően azon tény, hogy a két azonos jogforrási hierarchiába tartozó jogszabályok között ellentét áll fenn, a 3071/2019. (IV. 10.) AB határozat kötelező értelmezése alapján azt eredményezi, hogy az ellentétes tartalmú szabályozás önmagában anyagi alaptörvény-ellenességet eredményezett, (3071/2019. (IV. 10.) AB határozat, Indokolás [38]; 3098/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [16]; összegzően: 23/2020. (VIII. 4.) AB határozat, Indokolás [118]), ezért **kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot a támadott II és III fokú bírósági határozatok megsemmisítésére.**

A tényállás feltárása körében kiemelendő, hogy a kölcsönszerződés és annak felmondással történő megszüntetésnek időpontjában a DH törvények még nem léteztek. A bírói döntések a kölcsönszerződés létezésének időpontjában fennálló jogszabályi környezet és a DH törvények hatóköre tekintetében összeütközésben állnak, így fennáll az az Alaptörvény sértő helyzetet, miszerint a kölcsönszerződés megkötésének és megszűnésének időpontjában fennálló jogszabályok szerint a kölcsönszerződés érvénytelen. Ez jogszabályi hely rendelkezése alapján a fogyasztó indítványozó jogosult arra, hogy az érvénytelenség megállapítását a jogkövetkezmények alkalmazása nélkül kérje, ezzel ellentétesen a II és III fokú bíróság jogkövetkezményként rendelte alkalmazta a DH törvényt és akképpen értelmezte a DH törvényt, hogy érvényessé tette az érvénytelen szerződést az által, hogy a felperes nem „igényelte” vissza a létre nem jött, de megfizetett jogellenes hitelezői követelést, amely jogalkalmazói értelmezés ellentétes azon a szerződéskötéskor hatályban volt jogszabályi rendelkezéssel, hogy csak a fogyasztó kérheti és csak a fogyasztó érdekében lehet a jogkövetkezményként a semmisséget orvosolni.

A perbeli szerződés érvénytelenségének időpontjában – 2005. február 18. napja a szerződés kötés napja - nem volt olyan jogszabályi rendelkezés, amely az érvénytelenségét a fogyasztó indítványozó akarata ellenére jogorvosolta volna a DH törvények hivatkozott rendelkezési szerint, ennek ellenére a II. és III. fokú bíróság a DH törvényekre hivatkozva jogorvosolta az érvénytelenséget ellentétesen a hatályban volt jogszabályi rendezéssel, ezzel pedig mind az indítványozó jogbiztonságához való jogát sértik a támadott ítéletek, mind azon R cikk (2) és 28 cikk rendelkezéseit amely szerint a jognyilatkozatokat és a szerződéseket megtételük időpontjában fennálló körülmények alapján kell megítélni.

A visszaható hatály tilalmát a 34/2014. (XI. 14.) AB határozat és a 30/2014. (IX. 30.) AB határozat is rögzítette, az indítványozó álláspontja szerint ezen AB határozat kötelező tartalma szerint a II. és III. fokú bíróság ezen 34/2014. (XI. 14.) AB határozat és a 30/2014. (IX. 30.) AB határozataiba is ütközik, ezért a II. és III. fokú bíróság határozatai alaptörvényellenesek a 34/2014. (XI. 14.) AB határozat és a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatok alapján.

A 34/2014. (XI. 14.) AB határozat alapján az indítványozó Alapjogi védelmét a jogállamiság pillérén alapuló jogbiztonsághoz való jog biztosítja, amely jogbiztonsági klauzula azt biztosítja az indítványozó részére, hogy a jogalanyoknak tényleges lehetőségük legyen arra, hogy magatartásukat a jogszabályok előírásaihoz igazítsák, ennek érdekében a **jogszabályok a kihirdetésüket megelőző időre nézve ne állapítsanak meg kötelezettséget**, illetőleg valamely magatartást visszamenőleges hatállyal ne minősítsenek jogellenesnek (34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [71]). **Egy jogszabály viszont nemcsak akkor ütközhet a visszaható hatályú jogalkotás tilalmába**, ha a jogszabályt a jogalkotó visszamenőlegesen léptette hatályba, hanem akkor is, ha a hatálybaléptetés ugyan nem visszamenőlegesen történt, azonban a jogszabály rendelkezéseit - erre irányuló kifejezett rendelkezés szerint - **a jogszabály hatálybalépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell** (30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [106]).

Azt is rögzítette az Alkotmánybíróság, hogy a visszaható hatályú jogalkotás tilalma nem feltétlen. **A tilalom kizárólag a jogalanyok helyzetét elnehezítő (ad malam partem) jogalkotásra irányadó**, viszont nem terjed ki a jogszabályok módosíthatóságának időbeli korlátozhatóságára (7/2016. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [19]). Egyértelműen élhet a visszamenőleges hatályú jogalkotás eszközével a jogalkotó akkor, **amikor új jogosultságot állapít meg, meglévő jogosultságot terjeszt ki, vagy valamely jog korlátozását oldja fel** (10/2014. (IV. 4.) AB határozat, Indokolás [18]), ahogyan annak sincs akadálya, hogy a jogalkotó a múltban keletkezett jogviszonyokból származó jogokat és kötelezettségeket újra szabályozzon.

Azonban csak abban az esetben, amennyiben az új szabályozás ezeket a jogokat és kötelezettségeket hátrányosan **kizárólag a hatálybalépést követő időponttól fogva érinti**, hiszen a visszaható hatályú jogalkotás tilalma nem értelmezhető akként, hogy a fennálló tartós, határozatlan időtartamú jogviszonyok a jövőre nézve semmilyen esetben sem alakíthatóak át, vagy változtathatóak meg (3061/2017. (III. 31.) AB határozat, Indokolás [11]-[12]).

A jogalkotó fennálló, tartós jogviszonyokba való beavatkozásának ugyanakkor korlátot szabhat a jogbiztonsághoz kapcsolódó bizalomvédelem követelménye, ekként esetről esetre vizsgálandó, hogy hol húzódik a határ a jogalkotó szabadsága és a címzetteknek a jogi szabályozás állandóságához, kiszámíthatóságához fűződő érdeke között, vizsgálva azt is, hogy a jogi szabályozás változása következtében a jogalanyokat ért hátrány indokolja-e a jogbiztonság sérelme alapján az alaptörvény-ellenesség megállapítását (3061/2017. (III. 31.) AB határozat, Indokolás [13]). Tekintettel arra, hogy az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a visszaható hatályú jogalkotás tilalma nem abszolút, illetőleg az egyes jogviszonyok szükségképpen különbözőek lehetnek, ezért amennyiben felmerül annak lehetősége, **hogy egy új jogszabály rendelkezéseit annak hatálybalépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell, úgy az Alkotmánybíróság esetről esetre vizsgálja meg, hogy megvalósult-e a jogbiztonság sérelme** (1/2016. (I. 29.) AB határozat, Indokolás [56]; 4/2020. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [20]-[24]). Ezen túlmenően azonban az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy **alaptörvény-ellenesség** nemcsak a jogalkotással, **hanem a visszaható hatályú szabályalkalmazással összefüggésben is felvethető, abban az esetben, ha a jogviszony vagy a jogvita létrejöttkor még nem létező - vagy később hatályba léptetett - előírás alapján bírálnak el egy ügyet** (3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [16]; 3314/2017. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [32]; 3154/2019. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [25]; 3221/2019. (X. 11.) AB határozat, Indokolás [20]).

A hivatkozott AB értelmezés szerint a jogalkotó fennálló, tartós jogviszonyokba való beavatkozásának ugyanakkor korlátot szabhat **a jogbiztonsághoz kapcsolódó bizalomvédelem követelménye**, így **meg inkább korlátot szab a jogbiztonság szempontjából az, hogy a II és III fokú bíróság nem egy fennálló, tartós jogviszonyba, hanem egy megszűnt, már nem létező szerződés** kapcsán alkalmazott visszaható hatállyal jogszabályt, ami az AB értelmezése szerint önmagában sérti a jogbiztonság követelményét, hiszen a II és III fokú bíróság egy megszűnt szerződés kapcsán alkalmazott olyan jogszabályt, amely a szerződés megkötésétől számított 9 évvel, míg a szerződés megszűnésétől számítva 5 évvel később keletkezett.

A jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben a II. és III. fokon eljáró bíróság, arra az álláspontra helyezkedett, hogy a 2005.-ben megkötött és érvénytelen szerződés, amely 2009.-ben felmondással meg is szűnt, a hitelező által követelt, de létre nem jött követelést, egy 2014.-ben megalkotott, - a DH törvény - tartamától és céljától eltérő értelmezéssel, 2021.-ben, az ekkor hatályos DH törvény alapján visszamenőlegesen alkalmazva bírálta el akképpen, hogy a DH törvényre hivatkozva a bíróságok a megszűnt kölcsönszerződés érvénytelenségét ténylegesen meg nem szüntetve, az érvénytelenség joghatását úgy változtatta meg a DH törvényre hivatkozva, hogy az a korábbi jogszabályok valamint a **3330/2020. (VIII. 5.) AB határozatában foglaltakkal is ellentétes, mivel a hitelező a végrehajtást olyan követelésre vezeti, amely a szerződés kötés időpontjában fennállt jogszabályok és a 3330/2020. (VIII. 5.) AB határozatában foglaltak alapján létre sem jött, így nyilvánvalóan sérti az indítványozó jogbiztonságba vetett bizalmát és a jogbiztonság elvét, valamint, a tulajdonhoz való alapjogát a tulajdon védelméhez való alapjogát, a tisztességes eljáráshoz való alapjogát, valamint a II és III fokú ítéletek sértik az Alkotmánybíróság 3330/2020. (VIII. 5.) AB határozatában foglaltakat is, ezért a**

támadott ítéletek alaptörvény és AB határozatba ütközőek, ezért az Alaptörvényellenességük miatt meg kell semmisíteni őket.

Alkotmánybíróság 3330/2020. (VIII. 5.) AB határozat

„[34] Az Európai Bíróság gyakorlata alapján a fenti megállapítással szemben azonban kijelenthető, hogy a tisztességtelen feltételt (mely jelen esetben az alapügyben megállapított tényállás alapján feltehetően az ún. árfolyamrés mint másodlagos szerződési elem alkalmazásához kötődik) úgy kell tekinteni, mintha létre sem jött volna, ekként az indítványozó állított túlfizetése nem az elszámolás pillanatában keletkezik, hanem az első törlesztőrészlet megfizetését követően folyamatosan fennáll és növekszik, azaz nem a tisztességtelenség megállapítása időpontjának, hanem a tisztességtelen feltétel alkalmazása időpontjának (azaz gyakorlatilag a szerződéskötés időpontjának) van jelentősége annak megítélése szempontjából, hogy a fogyasztó késedelembe esett-e. Önmagában egy vagy több törlesztőrészlet megfizetésének elmulasztása csak akkor minősülhet fogyasztói késedelemnek, ha a fogyasztó bármely okból történő túlfizetésének mértéke nem éri el a meg nem fizetett törlesztőrészlet összegét. Csak ezzel az értelmezéssel biztosítható (az alapügyben megkötött szerződésre is alkalmazandó) 93/13/EGK irányelv 6. cikk (1) bekezdésének érvényesülése. Az uniós jog és a magyar jog devizahitelekkel kapcsolatos összhangjának biztosításával összefüggésben utalok (annak megisméltése nélkül) a 3297/2020. (VII. 17.) AB végzéshez fűzött párhuzamos indokolásomra is.

[35] Fontosnak tartom továbbá utalni arra azonban arra is, hogy az elsődleges (alapvető, mint például az árfolyamkockázat) és a másodlagos (járulékos, mint például a jelen ügyben is felmerülő árfolyamrés) tisztességtelenségének jogi megítélése és az annak a szerződésre gyakorolt hatása eltér (bővebben lásd például: Szabó Marcel, Lános Petra Lea, Gyeney Laura: Uniós szakpolitikák. Pázmány Press, 2019, különösen 315-336.).

[36] A Fővárosi Törvényszék döntése a fentieken túlmenően a határozatban foqlalt okból is alaptörvény-ellenes, ezért azt támogattam. Megjegyzem azonban, hogy az Alkotmánybíróság korábbi határozatának figyelmen kívül hagyása álláspontom szerint még abban az esetben is elérte volna az önkényes, és így contra constitutionem jogalkalmazás szintjét, ha az ítélet tartalmaz erre vonatkozó indokolást, tekintettel arra, hogy megítélésem szerint az alapügy tárgyára az Abh. rendelkező része nyilvánvalóan alkalmazandó, az Alkotmánybíróság határozatai pedig mindenkire, így az eljáró bíróságokra nézve is kötelezőek.

Tekintettel arra, hogy a támadott II és III fokú ítéletek az Alkotmánybíróság korábbi határozatait figyelmen kívül hagyta, így jelen esetben elérte a II és III fokú bíróság döntése az önkényes, és így contra constitutio jogalkalmazás szintjét, ezért mivel a hivatkozott **3330/2020. (VIII. 5.)** Abh. nyilvánvalóan alkalmazandó, az Alkotmánybíróság határozatai pedig mindenkire, így az eljáró II és III. fokú bíróságokra nézve is kötelezőek, a II és III fokú bíróság döntései Alaptörvényellenesek a 3330/2020. (VIII. 5.) határozata alapján.

Azt is rögzítette az Alkotmánybíróság, hogy a visszaható hatályú jogalkotás, jogalkalmazás tilalma nem feltétlen, **a tilalom kizárólag a jogalanyok helyzetét elnehezítő (ad malam partem) alkalmazásra irányadó. A II. és III. fokú eljárásban alkalmazott DH törvények bírósági értelmezéssel hozott ítéletei a felperes helyzetét el nehezítette a korábbi jogszabályi rendelkezések szerinti állapothoz képest,** így a DH törvények bírósági határozatai szerinti jogalkalmazása a visszaható hatály tilalmában ütközik ezen Alaptörvényi ok miatt is, így ezzel is Alapjogsértést okoz a felperes hátrányára.

Az ügyben alkalmazandó a 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, 3314/2017. (XI. 30.) AB határozat, 3154/2019. (VII. 3.) AB határozat, 3221/2019. (X. 11.) AB határozatban kifejtettek,

valamint a Jat. 15. § (1) bekezdése is, melyek értelmében jogszabályi rendelkezés - eltérő jogszabályi előírás hiányában - csak a hatálybalépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra, illetve azt követően megkezdett eljárási cselekményekre lehet alkalmazni.

Az Alkotmányjogi panasszal támadott perbeli esetekben, ezen Alkotmánybíróági értelmezést is figyelmen kívül hagyta a II és III fokú bíróság, mert Alkotmányjogi értelmezés szerint a DH törvények jogszabályi rendelkezését csak és kizárólag a hatálybalépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra, illetve a hatálybalépését követően megkezdett eljárási cselekményekre lehet alkalmazni, így a perbeli esetben az Alkotmánybíróóság következetes gyakorlata szerint a DH törvények rendelkezései nem alkalmazhatóak a 2005-ben megkötött és a 2009.-ben megszüntetett és a 2011 óta folyamatban lévő végrehajtási eljárásban. A II és III fokú bírósági azonban ezen alkotmányjogi előírást figyelmen kívül hagyva alkalmazta a DH törvényt, ezért a II és III fokú határozatok Alaptörvényellenesek ezért azokat meg kell semmisíteni.

Kiemelem azt is, hogy a II és III fokú bíróság a DH törvények rendelkezéseit 2021.-ben alkalmazták; annak ellenére, hogy a 2005.-ben megkötött és 2009.-ben megszűnt a szerződés, és a szerződés megkötésének időpontjában fennálló jogszabályok szerint, valamint az időközben született precedens jogi döntések szerint és a DH1 törvénnyel deklaráltak szerint a szerződés megkötésnek időpontjától kezdődően érvénytelen volt.

Az érvénytelenség joghatásának és a követelés összezszerűségének, ezen keresztül a végrehajtási eljárásban érvényesítendő követelés összezszerűségének a meghatározása, megítélésének kérdésében, a II és III fokú bírósági határozatok a 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, 3314/2017. (XI. 30.) AB határozat, 3154/2019. (VII. 3.) AB határozat, és 3221/2019. (X. 11.) AB határozat kötelező tartalmi értelmezéseit figyelmen kívül hagyta, határozatuk az Alkotmánybíróági határozatokban foglalt értelmezéssel ellentétes, ezért alaptörvényellenesek.

Az Alaptörvény R. cikk (2) bekezdés és 28. cikke értelmében összhangban a Jat. 15. § (1) bekezdésével "[a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak." Az Alkotmánybíróóság erre figyelemmel kialakított következetes gyakorlata szerint a bíróságok alkotmányos kötelezettsége, hogy ítélkező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. Ebből a kötelezettségből következik, hogy az eljáró bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgáster keretein belül azonosítania kell az előtte lévő ügy alapjogi vonatkozásait, és a bírósági döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmeznie (7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]; 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17]).

A DH törvényekkel kapcsolatosan az országgyűlés számára készített előterjesztésből és a törvény preambulumból látható, hogy a jogalkotó célja a DH törvények megalkotásával az volt, hogy a hitelezők által alkalmazott tisztességtelen feltételek alkalmazásával keletkezett jogsérelmeket, valamint a hitelezőt meg nem illető összegeket a fogyasztók részére **KÜLÖN egyéni eljárás nélkül térítse vissza a hitelintézet, azaz a DH törvények KIZÁRÓLAG** fogyasztóvédelmi célokat szolgálnak és szolgálhatnak. Az ezzel ellentétes jogértelmezés és jogalkalmazás a DH törvények céljával ellentétes, ezért Alapjogsértő.

A II. és III. fokú bíróság ítélete kifejezetten a fogyasztó indítványozó hátrányára értelmezte a DH törvény fogyasztó védelmi rendelkezéseit, ezzel sértve meg az indítványozó Alaptörvény R. cikk (2) bekezdés és 28. cikke által Alaptörvényben biztosított jogát, miszerint a DH törvény rendelkezési nem alkalmazhatóak a fogyasztó felperes hátrányára, kizárólag azon törvényi cél elérése esetében alkalmazhatóak a DH törvények rendelkezései, ha azok a fogyasztót ért sérelmek kiküszöbölését eredményezik, és nem alkalmazható arra a célra, hogy a fogyasztóvédelmi jogokat csorbítsa, márpedig a II és III fokú bíróság határozataiban a DH törvényeket a fogyasztó hátrányára értelmezte és alkalmazta akképpen, hogy a létre nem jött követelés érvényesítését úgy tette lehetővé, hogy a fogyasztó indítványozót tette felelőssé az által, hogy álláspontja szerint az indítványozó nem igényelte vissza az elévülési határidőn belül a létre nem jött követelés összegét, ezért a végrehajtást túrnie olyan követelés érvényesítése során is ami létre sem jött.

Ilyen célt a törvény alkotó nem fogalmazott meg, ezért a II és III. fokú határozatok a DH törvény céljába ütköznek, ezért a támadott határozatok az Alaptörvény R. cikk (2) bekezdés és 28. cikkébe ütközők, így alaptörvényt sértőek és megsemmisítendőek.

Szükséges kiemelni a DH törvények jogellenes értelmezésén és alkalmazásán túl, azt a logikai tévedést is, amit a II és III fokú bíróság elfoglalt a létre nem jött követelés végrehajthatóság körében:

A II és III fokú ítélet olyan követelés megfizetésére kötelezi az indítványozót, ami a DH törvények nélkül, és a II és III fokú bíróság DH törvények ítéleti értelmezése nélkül, egy létre nem jött követésként értelmezendő ami nem végrehajtható követelés. A II és III fokú bíróság az ügyben belehozta az elévülés intézményét a folyamatban lévő végrehajtási eljárás kapcsán. A létre nem jött követelés kapcsán az elévülés intézménye nem értelmezhető, hiszen ha valami nem létezik az soha sem követelhető, ha meg követelik akkor mindaddig lehet hivatkozni arra, hogy a követelés nem jött létre míg a létre nem jött követelést követelik, így a II és III fokú bíróság elévülés kapcsán elfoglalt álláspontja nem csak a DH törvények céljával ellentétes, de logikailag is hibás álláspont, mivel a létre nem jött követelés megfizetésére az indítványozó nem kötelezhető az ilyen követeléssel szembeni védekezés - érvénytelenség - mindaddig hivatkozható, amíg a jogtalan követelés érvényesítése folyamatban van.

A II és III fokú bíróság a DH törvények visszaható hatályú ítéleti értelmezésével kötelezték a felperes arra, hogy az egyébként a DH törvények nélküli jog és tényhelyzetben létre nem jött követelés behajtása érdekében folytatódjon a végrehajtási eljárás olyan követés behajtása érdekében, ami létre nem jött, mely tény a **3330/2020. (VIII. 5.) AB határozati értelmezés bizonyít, így az ítéletek azon okból is Alaptörvényellenesek, hogy alkotmánybírósági határozatában foglaltakkal is ellentétes, annak kötelező értelmezését figyelmen kívül hagyják a II és III fokú határozatok.**

Szükséges kiemelni azt is, hogy a DH törvények a II és III fokú bírósági értelmezésével szemben nem tartalmaznak semmilyen kötelezettséget a fogyasztó indítványozó számára, így eleve kizárt olyan értelmezése a DH törvényeknek, ami alapján az indítványozó valamilyen kötelezettség megszegése miatt vált volna kötelezetté a létre nem jött követelés tekintetében.

A DH törvények a II és III fokú bírósági értelmezéssel szemben nem tartalmaznak semmilyen kötelezettséget a fogyasztó indítványozó számára, arra vonatkozóan, hogy az indítványozó intézkedjen a hitelezőnél, vagy annak jogutódjánál arról, hogy a hitelező által jogosulatlanul, egy érvénytelen szerződési feltétel miatt létre nem jött követelést a hitelező „engedje el a jogellenes követelésből”, ezért a támadott ítéletek sértik az indítványozó tisztességét

eljáráshoz és hatékony jogorvoslatához, valamint az **Alaptörvény R. cikk (2) bekezdés és 28. cikke által Alaptörvényben biztosított jogait.**

Kiemelendő az a tény is, hogy az eljáró bíróságok által felhívott DH rendelkezés nem kötelezettséget határoz meg a fogyasztó indítványozó számára, hanem csak jogosultságot arra vonatkozóan, hogy maga is intézkedhet a tisztességtelenül felszámított összegek visszatérítésének ügyében, **így fogalmilag kizárt** az a II. és III. fokú DH törvényi értelmezés, hogy a fogyasztó felperes elmulasztotta a hitelező által jogellenesen létre hozott követelés visszaigénylésére irányuló igényét érvényesíteni a hitelezővel szemben „elévülési időn belül”, ezért a hitelezőt meg nem illető, létre nem jött követelés elévülés jogintézményére való hivatkozással a II. és III. fokú bírósági határozatok létre hoztak egy létre nem jött követelést, és a hitelezőt meg nem illető követelés megfizetésére kötelezik a felperest a II és III fokú határozatok.

Az Alaptörvény XIII. (1) bekezdés által biztosított tulajdonhoz való jog sérelme az alábbiakban foglalható össze.

Az indítványozó álláspontja szerint a támadott határozatok sértik az indítványozó Alaptörvény R. cikk (2) bekezdés és 28. cikke által Alaptörvényben biztosított jogait, valamint a XIII. (1) bekezdés által biztosított tulajdonhoz való jogát, hisz olyan tartozás megfizetésére vonatkozóan vezetik a teljes vagyona vonatkozóan az árverést, amely követelés végrehajtható módon létre sem jött és egy joghatás kiváltására alkalmatlan érvénytelen szerződésen alapul, így olyan követelés kielégítése érdekében **vonják el az indítványozó tulajdonát**, aminek a kielégítéséért kötelezettsége nem áll fenn, így a tulajdon tárgyaival sem kell helyt állnia a létre nem jött követelés kielégítése vonatkozásban.

Azonban tekintettel arra, hogy az **indítványozó tulajdoni tárgyait** olyan követelés kielégítése érdekében vonják el, ami nem jött létre és az indítványozó ezen követeléssel nem tartozik, az ítéletek az indítványozó tulajdonhoz való jogát sértik meg! Az Alaptörvény a **XIII. (1) bekezdés biztosítottja tulajdonhoz való jogát és a tulajdonvédelmét**. A tulajdonhoz való alapjog csak korlátozott keretek között és kivételesen, a külön jogszabályban biztosított esetekben korlátozható.

A II és III fokú határozatok az indítványozó tulajdonhoz való alapjogát sértik azzal, hogy a tulajdon védelme alatt álló indítványozói tulajdont, olyan követelés érdekében vonják el, amely követelés nem jött létre, és olyan jogszabályra hivatkoznak a II és III fokú bíróságok - mint a DH törvények - amelyek nem biztosítottak arra lehetőséget, hogy a DH törvény rendelkezéseire hivatkozva, a fogyasztó indítványozó hátrányára jogellenes követelés kielégítése érdekében tulajdonjogi elvonást biztosítson a jogalkalmazó számára.

A bíróságnak arra kell törekednie, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben alkalmazandó anyagi jogi és eljárásjogi normák adta értelmezési mozgástér keretein belül az ügy alapjogi érintettségére tekintettel legyen, és az érintett alapjog alkotmányos tartalmát döntésében - összhangban az alkalmazandó normákkal - érvényre juttassa. Abban az esetben ugyanis, ha az alkalmazandó normának nincs ilyen értelmezési lehetősége, felmerül a norma alaptörvényellenessége (3002/2018. (I. 10.) AB határozat, Indokolás [58]; 23/2020. (VIII. 4.) AB határozat, Indokolás [38]-[39]). **A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz az egyéni jogvédelem mellett, és azt erősítőleg az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény is (3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]).** Az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírósági döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatakor az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása mellett **azt is vizsgálja, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság a jogszabály célját az alkotmányosan szükséges mértékben figyelembe vette-e (23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [24]).**

Az eljárás tárgya végrehajtási eljárás megszüntetésére irányult, amely jogintézmény a tulajdonjog védelmét hivatott biztosítani a jogtalan követeléssel szemben, így a végrehajtási eljárás megszüntetése kapcsán azt a jogalkotói célt kell figyelembe venni a jogeset elbírálása során, hogy van-e végrehajtható követelés, mivel csak érvényes szerződésből eredő jogos követelés esetén van lehetőség a tulajdon elvonására irányuló végrehajtási eljárás foganatosítására, minden más esetben a végrehajtási eljárás az Alaptörvény által biztosított tulajdon védelmét biztosító Alaptörvényi rendelkezésbe ütközik.

Az indítványozó álláspontja szerint a II és III fokú bíróságok a döntéseik meghozatala során a bírósági döntésben foglalt jogértelmezés ellentétes a végrehajtási eljárás intézményének azon céljával, hogy az Adós indítványozót megóvja jogtalan követelés végrehajtására vonatkozó eljárástól, ezért a II és III. fokú bíróság döntéseinek az Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatakor megállapítható, hogy a II és III fokú döntések Alaptörvényben biztosított jogok a tulajdonjog védelme, mint alkotmányos jog tartalmának érvényre juttatását akadályozta, azzal ellentétesen olyan követelés behajtást teszi lehetővé, amely nem végrehajtható ezáltal a végrehajtási eljárás közvetlen tulajdonjogi sérelmet eredményez.

Ezen túlmenően az is megállapítható, hogy a II és III fokú bírósági döntések a jogszabályok alkalmazása során a jogszabályok célját az alkotmányosan szükséges mértékben nem vette figyelembe, a tulajdonjog védelmére vonatkozó indítványozó által hivatkozottakat indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül, és a DH törvényeket is a jogalkotó céljával ellentétes értelmezéssel látta el a fogyasztó indítványozó hátrányára, ezért a II és III fokú bíróság döntései ezen ok miatt is Alaptörvény-ellenesek (23/2018. (XII. 28.) AB határozat.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés]

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes [6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95]. A tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye [14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 266].

A tisztességes eljáráshoz való jog több garanciális szabályból áll. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai különösen: a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága, a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, a törvény által létrehozott bíróság, a bírói függetlenség és a pártatlanság kivánalma, továbbá az észszerű határidőn belüli elbírálás követelménye. A szabály de facto nem állapítja meg, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy **az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége** [22/2014. (VII. 15.) AB határozat, [49]].

Polgári peres eljárásban így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulás joga [3215/2014. (IX. 22.) AB határozat [11]–[13]], a tárgyalás igazságosságának biztosítása [36/2014. (XII. 18.) AB határozat, [66]], a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése [22/2014. (VII. 15.) AB határozat, [49]], a törvény által létrehozott bíróság [36/2013. (XII. 5.) AB határozat, [32]–[34]] független és pártatlan eljárása [21/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [58]], illetve a perek ésszerű

időn belül való befejezése {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [38]} {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [19]}

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB. határozatában kimondta: „[...] az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bírósági döntés szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. [...] **a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényeges részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja és ennek értékeléséről számot adjon.**” [34.]

„Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog azt a minimális tartalmi követelményt állítja az adóigazgatási eljárásban hozott határozatot felülvizsgáló bírói döntés indokolásával szemben, hogy az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően a határozat törvényességét érintő lényeges kérdéseit kellő mélységben vizsgálja meg és ennek indokait döntésében részletesen mutassa be.” [39. pont] Az idézetekkel azonos megállapításokat tartalmaz a 3199/2014. AB. végzés [14], a 26/2015. AB határozat [58-59.], a 3195/2015. AB határozat [23-24.].

Az I. fokú bíróság a felperes kereseti kérelmének helyt adott a végrehajtási eljárást megszüntette és ítéleti indokolásban rögzítette azt a tényt is, hogy teljeskörűen nem vizsgálta felperes valamennyi kereseti kérelmét, ezért ezek vonatkozásban bizonyítási eljárás lefolytatásra sem került sor, ezt meghaladóan az ítélet azt is tartalmazza, hogy az I fokú bíróság a felperes egyéb kereseti kérelméhez megjegyzéseket fűzött.

Ezen megjegyzés kapcsán a felperes jogszabályi lehetőség hiányában nem fellebbezett, mivel egyrésztől pernyertes volt, másrésztől mivel nem ítéleti rendelkezés volt a bíróság megjegyzése, így a fellebbezés lehetősége fenn sem áll, azonban a II és III rendű bíróság az I. fokú bíróság megjegyzése kapcsán azt állította, hogy a felperesnek fellebbezéssel kellett volna megtámadnia az I. fokú bíróság megjegyzéseit, azonban nem jelölte meg azon jogszabályhelyet ami véleménye szerint ezen fellebbezés jogszabályi alapja lehet. Ezt annak ellenére nem jelölte meg a II és III fokú bíróság, hogy az indítványozó kifejezetten vitatta azon bírósági állítást, hogy a megjegyzés fellebbezéssel támadható lenne.

Az ügyet érdemben befolyásolta, hogy a II és III. fokú bíróságok figyelmen kívül hagyták az indítványozó által az I fokú bíróság megjegyzése kapcsán tett nyilatkozatait, a DH törvény kapcsán tett nyilatkozatait, az általa felhívott precedens ítéleti értelmezéseket, valamint Alkotmánybírósági határozatok értelmezéseire alapított hivatkozásait és annak indokát sem adták a II és III fokú bíróságok, hogy az indítványozó érvelését miért nem fogadták el, ezzel megsértették az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezi az olyan eljárásjogi vagy anyagi jogi szabály megsértése, amely az eljárás valamelyik szereplője (jellemzően valamelyik fél) számára többlet jogosultságot biztosít, vagy őt éppen valamilyen fennálló jogának gyakorlásától fosztja meg, olyan kérdések tekintetében, amelyek érdemben

befolyásolják, elnehezítik vagy akár el is lehetetlenítik a bizonyítást, megváltoztatva ezzel az eljárás végkimenetelét.

Ekörben nyilvánvaló, hogy az a tény, hogy az I. fokú bíróság megjegyzéseket tesz a felperes pernyertessége mellett az egyéb kereseti kérelmek kapcsán és nem indokolással ellátott rendelkezést hoz, ellehetetleníti az indítványozó fellebbezési jogát, ezáltal az indítványozót megillető jogérvényesítési Alapjogát sérti meg és sérti az indítványozó tisztességes eljáráshoz való alapjogát. A II és III fokú bíróság szintén korlátozta az indítványozó tisztességes eljáráshoz való alapjogát, hiszen az I fokú bíróság expressis verbis leírta, hogy nem vizsgálta teljeskörűen a felperes kereseti kérelmeit, mert az érvénytelenségi kereseti kérelemnek helyt adott, így a II és III fokú bíróságnak hatályon kívül kellett volna helyeznie az I fokú bíróság ítéletét, ha az I fokú bíróság ítélete jogszabálysértő volt, annak érdekében hogy az I fokú bíróság teljes terjedelmében vizsgálhassa a felperes valamennyi kereseti kérelmét. Azzal, hogy a II fokú bíróság megváltoztatta az I fokú bíróság keresetét és így a felperes valamennyi kereseti kérelme érdem elbírálásra nem került, és valamennyi kereseti kérelem vonatkozásban bizonyítási eljárás lefolytatásra nem került, ezzel a II és III fokú bíróságok megsértették az indítványozó tisztességes eljáráshoz való alapjogát az által, hogy a felperes valamennyi kereseti kérelme elbírálásra nem került valamennyi kereseti kérelme vonatkozásban bizonyítási eljárás lefolytatásra nem került sor.

A tisztességes eljáráshoz való jog tartalmába a megfelelő indokolás is beletartozik. Az indokolással szemben támasztott alkotmányos elvárás tehát az, hogy egyrészt a bíróság a döntéséről az eljárási törvényeknek megfelelően számot adjon, másrészt, hogy a felek előadását kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékelését mutassa be. Ha az indokolás nem felel meg ezeknek a követelményeknek, akkor a tisztességes eljáráshoz való jog sérül.

Az ítéletek elmulasztották megindokolni azt, hogy az indítványozó hivatkozott arra, hogy a DH törvények céljával ellentétes értelmezés Alaptörvénysértő és a kötelezően értelmezendő és alkalmazandó Alkotmányjogi döntésekkel szemben álló a bírósági álláspontokat mire alaptja a bíróság. Az eljáró II és III fokú bíróság mind ezen indítványozó hivatkozást, mind a hivatkozott precedens ítéleti értelmezéseket, mind az indítványozó által hivatkozott Alkotmánybírósági döntéseket vizsgálni mellőzték és indokolást sem tartalmaznak a II és III fokú határozatok arra vonatkozóan, hogy miért hagyták figyelmen kívül a felperes indítványozói kérelmeket, hivatkozott precedens ítéleti értelmezéseket, kötelező erővel rendelkező AB határozati értelmezéseket, ezért a II és III fokú bíróság határozatai sértik az indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát az által hogy indokolást az ítéletek nem tartalmaznak a felperes az eljárás lényegére vonatkozó perdöntő hivatkozások, precedens ítéleti értelmezések és kötelező tartalmú AB határozat kapcsán.

Ugyanígy nincs indokolás arra vonatkozóan sem, hogy miért alkalmazták a DH törvényeket visszaható hatállyal, amikor a DH törvény megalkotásra akkor került sor, amikor a szerződés már több mint 6 éve megszűnt, nincs indokolás arra vonatkozóan, hogy a megjegyzés hogyan támadható fellebbezéssel.

Alaptörvény 28. cikkének sérelmét az alábbiakban adom elő:

Ezen túlmenően a bírósági ítéletek sértik az indítványozó **Alaptörvény 28. cikkét is**, mivel a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az

Alaptörvénnyel összhangban értelmezik, mely szerint a bírósági eljárásokban a jogszabályokat azok céljára figyelemmel kell értelmezni és alkalmazni.

Az Alkotmánybíróság és a Kúria igen jelentős számú döntést hozott arra vonatkozóan, hogy a hitelező által alkalmazott tisztességtelen feltételeket úgy kell tekinteni, hogy azok kötelezettséget nem keletkeztetnek!

A fentebb kifejtett Alkotmánybírósági értelmezés szerint a támadott ítéletek sértik az indítványozó Alaptörvény 28. cikk által biztosított alapjogát is, mivel a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik, mely szerint a bírósági eljárásokban a jogszabályokat azok céljára figyelemmel kell értelmezni és alkalmazni. A támadott eljárásokban azonban az eljáró bíróságok a DH törvény jogalkotói célját teljesen figyelmen kívül hagyták, különös tekintettel arra, hogy a jogalkotó célja a fogyasztó indítványozó védelme a tisztességtelen szerződési feltételekkel szemben okozott többlet költség megfizetésétől, ezzel szemben, ezen jogalkotói céllal teljesen szembe menve a II és III fokú ítéletek éppen azt biztosították a DH törvényre való hivatkozással, hogy a tisztességtelen szerződési feltételekkel beszedett jogellenes követelést is fizesse meg az indítványozó akképpen, hogy végrehajtási eljárást biztosítanak ehhez II és III fokú határozatok. A létre nem jött követelés kielégítésére a II és III fokú határozat szerint akképpen kerül sor, hogy az indítványozó tulajdonát el kell vonni a végrehajtási eljárásban érvényesített kényszer értékesítéssel.

A II és III fokú döntés sérti az Alaptörvény szükségesség és arányosság elvére vonatkozó doktrínáját is

Alapvető jog korlátozására pedig csak más alapvető jog érvényesülése vagy valamely vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a szükségesség, arányosság és az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával kerülhet sor.

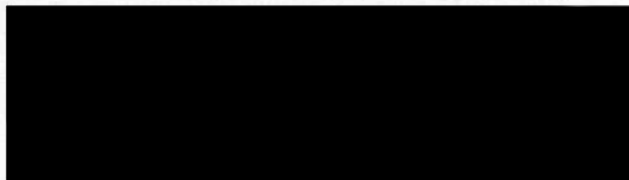
A perbeli esetben II és III fokú bírósági döntések az indítványozó tulajdonhoz való jogát korlátozzák, sértik.

A II és III fokú ítéletek sértik az Alaptörvény által biztosított szükségesség és arányosság elvét is, mivel a tárgyi esetben az indítványozót a II és III fokú bíróságok arra kötelezik, hogy a tulajdonával álljon helyt egy olyan követelés kielégítéséért, amivel nem tartozik és ami létre sem jött követelés behajtása miatt van folyamatban, és a hitelező olyan követés behajtása érdekében folytatja a végrehajtási eljárását az indítványozó tulajdona ellen, amit tisztességtelenül számított fel, így nyilvánvalóan a hitelező oldalán nem áll fenn olyan alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme, ami szükségesség és arányosság elve alapján alkalmas lenne arra, hogy az indítványozó tulajdonhoz való joga korlátozható, vagy elvonható lenne egy tisztességtelen szerződési feltételeken alapuló létre nem jött követelés behajtásával, ezért a II és III fokú bírósági határozatok Alaptörvényellenesek és sértik az indítványozót megillető szükségesség és arányosság elvéből fakadó tulajdon védelméhez való jogát.

Fentiek alapján, kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27.§ alapján **állapítsa meg a Debreceni Törvényszék 2.Pf.21.371/2020/11. számú jogerős ítéletének és a Kúria,**

mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VII.20.584/2021/9. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

Kelt: Debrecen, 2022. 03. 24.

mint az
indítványozó jogi képviselője

